

การบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทาน ของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการ เข้าสู่ประชาคมอาเซียน*

ประเด็นสำคัญ

- ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีนโยบายเปิดการค้าเสรี ทำให้ภาครัฐและเอกชนต้องมีการปรับตัวทั้งในด้านนโยบายการผลิตและการตลาด เพื่อให้มีประสิทธิภาพสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ทั้งในระดับประเทศระดับภูมิภาคกลุ่มอาเซียน
- แผนงานวิจัยการบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะศึกษาถึงสินค้าอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการแข่งขันและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจสูงของประเทศไทย 4 กลุ่มอุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทย อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ที่เกี่ยวข้องในระบบห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย
- ผลจากการวิจัย พบว่า อุตสาหกรรมเป้าหมาย อันได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทย อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และอุตสาหกรรมยานยนต์ จำเป็นต้องมีการพัฒนาและปรับแผนกลยุทธ์ในการดำเนินงานทางด้านการผลิตและการตลาดของผู้ประกอบการเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของอุตสาหกรรมเป้าหมาย อันจะนำไปสู่ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างสมบูรณ์

* สรุปและเรียบเรียงจากโครงการวิจัย เรื่อง การบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดย รศ.ดร.อภิชาติ โสภาง และคณะ (2556) สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยและสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (ดร.ณัฐพล แสงอรุณ: ผู้สรุปและเรียบเรียง)

1. บทนำ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มสมาชิกอาเซียน เพื่อให้มีเขตการผลิตเดียวและตลาดเดียว โดยจะต้องมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรี สามารถใช้ทรัพยากรจากแต่ละประเทศ ทั้งวัตถุดิบและแรงงานมาร่วมในการผลิต มีมาตรฐานสินค้า กฎเกณฑ์กฎระเบียบเดียวกัน ซึ่งนำไปสู่การไหลของสินค้า การบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานที่มีทักษะ รวมทั้งมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน ซึ่งทำให้เกิดความเป็นภูมิภาคที่มีความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจสูงสุด และเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้เต็มรูปแบบ

ข้อตกลงการเปิดการค้าเสรีทำให้ภาครัฐและเอกชนจำเป็นต้องมีการปรับตัวทั้งในด้านนโยบายการผลิตและการตลาด ให้มีประสิทธิภาพสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ แผนงานวิจัยการบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จึงได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะศึกษาถึงสินค้าอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการแข่งขันและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจสูง โดยการดำเนินโครงการวิจัยภายใต้แผนงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย 4 โครงการ ได้แก่

1) การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2) การพัฒนาคุณภาพในการให้บริการสำหรับอุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

3) การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4) การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น ผลผลิต (Outcome) ของโครงการวิจัยย่อยทั้ง 4 โครงการ ในแผนงานการบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ จะเป็นแนวทางในการดำเนินการให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องในระบบห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมดังกล่าว อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับกลยุทธ์ในการดำเนินงานทั้งด้านการผลิตและการตลาดของผู้ประกอบการ และเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพของประเทศไทย

2.

การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทยเพื่อ เตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน

ประเทศสมาชิกกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ต่างมีศักยภาพในการรองรับอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน โดยผลการประเมินศักยภาพประเทศในมุมมองของปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่ออุตสาหกรรมจำนวน 8 ปัจจัยหลัก 24 ปัจจัยย่อย พบว่า ประเทศไทย และประเทศมาเลเซียเป็น 2 ประเทศที่มีความโดดเด่นในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ โดยประเทศไทยมีความได้เปรียบทางด้านแรงงาน วัตถุดิบ และรัฐบาล ส่วนประเทศมาเลเซียมีความได้เปรียบด้านแรงงาน วัตถุดิบ และโลจิสติกส์ อย่างไรก็ตาม กลุ่มประเทศ CLMV (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม) ก็เริ่มมีบทบาทและมีการปรับตัว

ปัจจุบันประเทศไทยยังคงเป็นผู้นำในด้านส่งออกสินค้าในกลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากประเทศไทยยังคงได้เปรียบในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยีการผลิต ด้านแรงงานที่มีฝีมือ ด้านการขนส่ง และระบบสาธารณูปโภค หากเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งที่มีศักยภาพในด้านอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในกลุ่มอาเซียนพบว่าประเทศไทยยังคงมีศักยภาพเหนือกว่าประเทศคู่แข่งอยู่มาก

จากการประเมินสถานการณ์และศักยภาพของอุตสาหกรรมไทยเปรียบเทียบกับศักยภาพของประเทศคู่แข่ง สามารถแสดงผลและเสนอแนวทางกลยุทธ์เพื่อใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยให้มีความแข็งแกร่งและมีศักยภาพสูงขึ้นในการแข่งขันระดับประเทศ โดยจากการดำเนินการวิจัยทำให้สามารถพัฒนาเป็นกลยุทธ์ในการปรับตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ไทย ภายใต้บริบทของการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มกลยุทธ์ ได้แก่ กลุ่มกลยุทธ์เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาจากภาครัฐบาล กลุ่มกลยุทธ์การพัฒนาผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทาน กลุ่มกลยุทธ์การพัฒนาในการแข่งขันและกลุ่มกลยุทธ์การพัฒนาเทคโนโลยีด้านการผลิต

3.

การพัฒนาคุณภาพในการให้บริการ สำหรับอุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ ไทยเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

งานวิจัยนี้มุ่งเน้นเพื่อที่จะเตรียมความพร้อมให้แก่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ในประเทศไทย ได้ทราบถึงแนวโน้มและทิศทางในการดำเนินงานที่จะปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบโซ่อุปทานที่จะเกิดขึ้นภายใต้บริบทของ AEC เพื่อให้ผู้ประกอบการและประเทศไทยได้รับประโยชน์จากความร่วมมือของกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ศักยภาพทางด้านโลจิสติกส์ของไทยเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคอาเซียน พบว่าไทยอยู่ในลำดับที่ 3 รองจากสิงคโปร์ และมาเลเซีย ตามลำดับ ดังนั้น หากมีแผนกลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและ/หรือลดต้นทุนทางด้านโลจิสติกส์ที่มีผลต่อกิจกรรมการให้บริการโลจิสติกส์ด้านการขนส่งจะสร้างผลประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมต้นน้ำมากที่สุด ตามมาด้วยการขนส่งทางน้ำภายในประเทศ และการให้บริการขนส่งทางบก อีกนัยหนึ่งคือ กลยุทธ์การลดต้นทุนทางด้านโลจิสติกส์จะส่งผลกระทบต่อไม่เพียงแต่กิจกรรมบริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งเพียงอย่างเดียว แต่จะสร้างผลประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมต้นน้ำที่นอกเหนือจากมูลค่าของอุตสาหกรรมที่เพิ่มมากด้วย

แผนกลยุทธ์เชิงรุกที่น่าเสนอประกอบด้วย 1) แผนพัฒนาทรัพยากรบุคคลทั้งภายในประเทศและในกลุ่มประเทศ CLMV และ 2) ส่งเสริมภาคเอกชนในการลงทุนอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ตลอดจนอุตสาหกรรมสนับสนุนที่เกี่ยวข้องใน CLMV

แผนกลยุทธ์เชิงรับประกอบด้วย 1) การปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อสนับสนุนต่อระบบโลจิสติกส์ 2) การปรับปรุงระบบงานของภาครัฐเพื่อเอื้ออำนวยให้การพัฒนายุทธศาสตร์โลจิสติกส์ 3) การปรับปรุงมาตรฐานรถบรรทุก และ Container 4) พัฒนาระบบสนับสนุนการตัดสินใจในการบริหารจัดการ 5) พัฒนาโครงข่ายระบบรางคู่ 6) เชื่อมโยงการเปลี่ยนรูปแบบการขนส่ง 7) พัฒนาคุณภาพการให้บริการระบบขนส่งทางราง 8) สร้างเสถียรภาพในนโยบายสนับสนุนด้านพลังงาน 9) รัฐบาลควรมีนโยบายเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ และ 10) ภาคเอกชนโดยเฉพาะผู้ประกอบการ SMC ควรร่วมมือกับบริษัทข้ามชาติเพื่อทำธุรกิจในการให้บริการโลจิสติกส์ร่วมกัน

4.

การปรับปรุงแบบโซ่อุปทานสำหรับ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อเตรียม ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมชั้นนำของระบบโครงสร้างอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย โดยประเทศไทยมีอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ครบวงจร และเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศสมาชิกอาเซียน พบว่า ประเทศที่มีศักยภาพและมีความเชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในภูมิภาคอาเซียนมีอยู่ 6 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย อินโดนีเซีย เวียดนาม กัมพูชา เมียนมาร์ และลาว โดยการศึกษาได้มีการรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์แนวทางที่ควรเป็นในการปรับปรุงแบบโซ่อุปทานเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไป

ผลจากการวิจัยได้นำเสนอสถานการณ์แนวโน้มที่ควรเป็น (Scenario) ในการปรับปรุงแบบโซ่อุปทานไว้ 5 ด้าน ได้แก่ 1) แนวโน้มให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงในภูมิภาค 2) การสร้างความเข้มแข็งกลุ่มคลัสเตอร์ของผู้ประกอบการ 3) การย้ายฐานการผลิตเข้าไปลงทุนในประเทศ CLMV มากขึ้น 4) การเคลื่อนย้ายแรงงานวิชาชีพ และ 5) ประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีการนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ภาคอุตสาหกรรมและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการในการพัฒนาผู้ประกอบการและเตรียมความพร้อมของประเทศโดยมีปัจจัยหลักที่ต้องพิจารณาให้มีความสำคัญ ได้แก่ 1) การพัฒนาทักษะแรงงานให้สูงขึ้น 2) ให้มีความสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพของผู้จัดท้าววัตถุดิบ 3) มีระยะเวลาที่ใช้ในการขนส่งที่รวดเร็ว 4) มีปริมาณของผู้ให้บริการด้านโลจิสติกส์ที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ และ 5) มีต้นทุนในการขนส่งที่ต่ำ

5.

การปรับปรุงแบบโซ่อุปทานสำหรับ อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเพื่อเตรียม ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน

การดำเนินการวิจัยได้มีการศึกษาและจำลองผลกระทบเชิงเศรษฐศาสตร์จากการเข้าร่วมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) โดยการเก็บข้อมูลจาก 5 ประเทศเป้าหมาย ได้แก่ ไทย เวียดนาม มาเลเซีย

ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย จำนวน 8 ปัจจัยหลัก 58 ปัจจัยย่อย โดย ปัจจัยที่ผู้ประกอบการไทยให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ ได้แก่ ปัจจัย ด้านวัตถุดิบ เศรษฐกิจ และโลจิสติกส์

ผลจากการวิจัยได้นำเสนอกลยุทธ์เชิงรุกและเชิงรับในการปรับตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ดังนี้ (1) กลยุทธ์เชิงรุก ได้แก่ การลงทุนโครงสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้า การเชื่อมโยงระบบขนส่งเข้ากับโครงข่ายการผลิต ปฏิรูปมาตรการทางการคลังเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การจัดการกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมเพื่อรองรับการวิจัยและพัฒนา การสนับสนุนให้เกิด Cluster การวิจัยและพัฒนา ร่วมกับภาคการผลิต ผลักดันกองทุนวิทยาศาสตร์อาเซียน การนำระบบการเรียนรู้แบบ Work Integrated Learning มาใช้กับภาคอาชีวศึกษา การอบรมแรงงาน (Training program) แก่แรงงานต่างชาติเพื่อนำเข้ามาทำงานในไทย และการสร้างอุตสาหกรรมที่ผลิตแหล่งพลังงานของยานยนต์ (2) กลยุทธ์เชิงรับ ได้แก่ การปรับปรุงคุณภาพของสินค้าและผลิตภัณฑ์ เร่งรัดให้ความรู้ด้านประสิทธิภาพการผลิต และ Supply chain information แก่ Tier 2-3 พัฒนาเทคโนโลยีด้านวัสดุและการออกแบบ

6. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

เมื่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีการจัดตั้งอย่างสมบูรณ์ ประเทศสมาชิกจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนกลยุทธ์เพื่อเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆ พร้อมทั้งเข้าไปมีส่วนร่วมในระบบโซ่อุปทานที่จะเกิดขึ้น ประเทศไทยจึงควรมีการเตรียมความพร้อมเช่นเดียวกัน ซึ่งในการเตรียมการนั้นได้มีการศึกษาการบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยทำการศึกษาถึงโครงสร้างห่วงโซ่อุปทานและโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเป้าหมายที่สนใจของแต่ละประเทศ รวมถึงข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของอุตสาหกรรมเหล่านี้ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศผู้ผลิตในภูมิภาคอาเซียนและคู่แข่งนอกกลุ่มประเทศ พร้อมทั้งดำเนินการและวิเคราะห์ศักยภาพของห่วงโซ่อุปทานสินค้าของอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทั้ง 4 อุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และอุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์

โดยมีรายละเอียดตามแต่ละกิจกรรมในห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของอุตสาหกรรมเป้าหมาย ดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์กร (Firm Infrastructure) เป็นปัจจัยที่เน้นเกี่ยวกับการบริหารจัดการองค์กร โครงสร้างองค์กร โดยมีดัชนีชี้วัด คือ รายได้ของอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น

2) การบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล (Human Resource Management) มีดัชนีชี้วัด คือ การจ้างงานที่เพิ่มมากขึ้น โดยปัจจุบัน ศักยภาพในปัจจัยด้านทรัพยากรบุคคลของประเทศไทยยังคงมีศักยภาพที่ดีกว่ากลุ่มคู่แข่ง

3) การบริหารจัดการด้านเทคโนโลยี (Technology) มีดัชนีชี้วัด คือ การถ่ายทอดความรู้เทคโนโลยีและนวัตกรรมภายในโซ่อุปทาน โดยการเพิ่มศักยภาพในด้านเทคโนโลยี จะช่วยให้อุตสาหกรรมเป้าหมายสามารถเพิ่มศักยภาพในการจัดการ

4) การจัดซื้อจัดหา (Procurement) มีดัชนีชี้วัด คือ สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้งาน เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า กระบวนการจัดซื้อจัดหา เป็นกระบวนการที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกผู้ประกอบการที่มีคุณภาพหรือวัตถุดิบที่ได้มาตรฐาน ที่จะส่งผลให้ผลิตภัณฑ์หรือชิ้นงานที่ได้นั้นมีประสิทธิภาพไปด้วย

5) การจัดการโลจิสติกส์ขาเข้า (Inbound Logistics) เป็นกิจกรรมที่เน้นการจัดการเกี่ยวกับโลจิสติกส์ โดยเน้นเกี่ยวกับกิจกรรมก่อนที่จะเข้าสู่กระบวนการผลิต และการจัดการโลจิสติกส์ขาออก (Outbound Logistics) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการจัดการสินค้าสำเร็จ (Finished Good) โดยมีดัชนีชี้วัด คือ กระแสการค้าที่เพิ่มขึ้น การเชื่อมโยงของโซ่อุปทานมากขึ้น ต้นทุนการขนส่งสินค้าลดลง และต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายลดลง

6) กระบวนการการผลิตสินค้า (Operation) มีดัชนีชี้วัด คือ ประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น คุณภาพสินค้าสูงขึ้น เวลาในการดำเนินการลดลง ความเปลี่ยนแปลงของเวลาที่ใช้ในการผลิตกิจกรรมโลจิสติกส์ต่างๆ ต้นทุนสินค้าลดลง และความเปลี่ยนแปลงของต้นทุนด้านต่างๆ

7) การจัดการด้านการตลาดและการขาย (Marketing and Sales) มีดัชนีชี้วัด คือ การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันด้านราคา การสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันด้านชื่อเสียงขององค์กรและตราสินค้า การปรับบทบาทด้านการตลาด การพัฒนาตลาดภายในประเทศ และการเพิ่มการสนับสนุนและผลักดันตราสินค้าของไทยให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น

8) การบริการหลังการขาย (Service) มีดัชนีชี้วัด คือ ส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มขึ้น และการเข้าถึงตลาดได้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

อภิชาติ โสภางแดง และคณะ. 2556. *การบูรณาการการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน*. รายงานการวิจัย เสนอต่อ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยและสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

TRF Policy Brief (หรือ เอกสารบทสรุปเชิงนโยบาย) เป็นเอกสารที่สรุปและเรียบเรียงจากงานวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เป็นหลัก และอาจมีการนำรายงานวิจัยหรือเอกสารรายงานจากแหล่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาประกอบเพื่อให้ได้เนื้อหาที่สมบูรณ์ขึ้น วัตถุประสงค์หลักในการจัดทำ Policy Brief คือ การส่งผ่านผลงานวิจัยของ สกว. ไปสู่ฝ่ายนโยบาย (ผู้กำหนดนโยบาย และ ฝ่ายปฏิบัติ นโยบาย)

การจัดทำ TRF Policy Brief มาจากแนวคิดที่ว่า เอกสารงานวิจัยของ สกว. ที่มีอยู่เป็นเอกสารที่มีเนื้อหาค่อนข้างมาก และมีความเป็นวิชาการสูง ซึ่งทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจกับผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่จะศึกษาเอกสารวิจัยดังกล่าว ดังนั้น TRF Policy Brief จึงถูกทำขึ้นในลักษณะของบทสรุปเชิงนโยบายที่มีเนื้อหากระชับ มีความยาวประมาณ 5-8 หน้า และพยายามนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบที่ให้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

เจ้าของ

โครงการกิจกรรมการเชื่อมโยงงานวิจัยกับภาคนโยบาย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

กองบรรณาธิการ

ภาควิชา ศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สถานที่ติดต่อ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ชั้น 14 อาคาร เอส เอ็มทาวเวอร์ 979/17-21 ถนนพหลโยธิน แขวงสามสมนใน เขตพญาไท

กรุงเทพฯ 10400 โทร. 0-2278-8200 ต่อ 8329 โทรสาร 0-2298-0032

ออกแบบ

บริษัท สร้างสื่อ จำกัด www.sangsue.co.th

ดาวน์โหลดเอกสารนี้ได้ที่

<http://prp.trf.or.th>